Republika Hrvatska
Općinski sud u Rijeci
Stalna služba u Opatiji
Maršala Tita 4
51410 Opatija

Poslovni broj P-2266/2019-42

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Općinski sud u Rijeci, Stalna služba u Opatiji, po sutkinji toga suda Ani Župić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Danijele Pašić Vidović iz Marinića, Stupari 40, OIB 12839675332, koju zastupaju punomoćnice odvjetnice iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Senka Pilepić i Irena Lerner, Barčićeva 9, Rijeka, protiv tuženika 1. Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 8, OIB 14036333877, kojeg zastupaju punomoćnici odvjetnici u odvjetničkom društvu Knezović i partneri j.t.d., Zagreb i 2. Roberta Mihića, Rijeka, Silvija Bačića 13, OIB: 14944197160, radi utvrđenja i isplate, nakon održane javne glavne rasprave, zaključene 24. rujna 2026. u prisutnosti tužiteljice, punomoćnice tužiteljice Irene Lerner, odvjetnice u Rijeci i punomoćnika tuženika Addiko Bank d.d. Ivana Ćavara, odvjetnika u Zagrebu, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika Roberta Mihića, te objave od 3. studenoga 2026.

presudio je

I. Utvrđuje se da su ništetne i da ne proizvode pravne učinke odredbe i dio odredbe Ugovora o kreditu broj 306-283/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine (dalje: Ugovor) od dana 22. svibnja 2007. godine, solemniziran od strane javnog bilježnika Marija Grozdanić Dekleva iz Rijeke pod brojem ovjere OV-12502/2007 dana 25. svibnja 2007. godine sklopljen između tužitelja, kao korisnika kredita, i prvotuženika, kao kreditora, te drugotuženika kao sudužnika u dijelu u kojem

je ugovoreno da je redovna kamata stopa promjenjiva te dijelu u kojem je ugovorna valutna klauzula u CHF (švicarski franak) i to:

Dio odredbe čl.3.
Kamata se obračunava u CHF, a naplaćuje u kunama po važećem srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan plaćanja.

Dio odredbe čl. 4. st. 3
...u kunskoj protuvrijednosti 563,04 CHF (petstošezdesettri švicarskih franaka i 04/100) obračunatih po srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan plaćanja.

Odredba čl. 6.
Banka ugovorenu kamatnu stopu iz čl. 3. ovog Ugovora neće mijenjati do 31.12.2007. (tridesetprvi prosinca dvijetisućesedme) godine ako se Korisnik kredita pridržava svih odredbi ovog Ugovora. Banka je ovlaštena za cijelo vrijeme otplate kredita promijeniti kamatnu stopu u komercijalnu ako se Korisnik kredita ne pridržava bilo koje odredbe ovog Ugovora.
Ugovorne strane su suglasne da će se Korisniku kredita, ako se pridržava svih odredbi ovog Ugovora 1.1.2008. (prvi siječnja dvijetisućeosme) godine promijeniti kamatna stopa na kamatnu stopu važeću za „kredite za mlade“.
Nakon promijene kamatne stope, ista se mijenja sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. ili drugog akta Banke.
Korisnik kredita svojim potpisom na ovom Ugovoru izjavljuje da je suglasan i da bez prigovora prihvaća pismenu obavijest Banke o visini kamatne stope i visini anuiteta u skladu s promijenjenom kamatnom stopom.,

dok se odbija tužbeni zahtjev radi utvrđenja da su ništetne i da ne proizvode pravne učinke odredbe i dio odredbe Ugovora o kreditu broj 306-283/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine (dalje: Ugovor) od dana 22. svibnja 2007. godine, solemniziran od strane javnog bilježnika Marija Grozdanić Dekleva iz Rijeke pod brojem ovjere OV-12502/2007 dana 25. svibnja 2007. godine sklopljen između tužitelja, kao korisnika kredita, i prvotuženika, kao kreditora, te drugotuženika kao sudužnika u dijelu koje glase:

"Odredba čl. 2. st. 1.
Banka odobrava Korisniku kredita stambeni kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 115.137,00 CHF (stopetnaesttisućastotridesetsedam švicarskih franaka) prema srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita, i to pod niže navedenim uvjetima.

Odredba čl. 2. st. 2. toč. 2
A preostali nenamjenski dio kredita do ukupno 115.137,00 CHF (slovima: stopetnaesttisućastotridesetsedam švicarskih franaka) isplaćuje se na račun Korisnika kredita.

Dio odredbe čl. 17 st. 1.
Ukoliko korisnik kredita u roku od 60 (šezdeset) dana od dana isplate kredita ne preusmjeri svoja primanja na račun otvoren kod Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., Banka je ovlaštena kamatnu stopu promijeniti u komercijalnu i naplatiti jednokratnu naknadu u

iznosu od 0,5 % (nulacijelihpetposto) na iznos glavnice kredita maksimalno 5.500,00 kn (pettisućapetsto kuna). Ukoliko Korisnik kredita prestane primati svoja primanja na račun otvoren u Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. Banka je ovlaštena kamatnu stopu promijeniti u komercijalnu. "

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. da tužitelju isplati iznos od 5.823,95 eura, u roku 15 dana, dok se odbija tužbeni zahtjev tužitelja spram tuženika Addiko Bank d.d. radi isplate iznosa od 6.339,42 eura te iznosa od 6.382,78, oba sa zateznim kamatama tekućim od 1. listopada 2015. do isplate po stopi koja se do 31. prosinca 2022. određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. da tužitelju naknadi parnični trošak u iznosu od 600,00 eura zajedno sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude odnosno od 2. studenoga 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana, dok u preostalom dijelu svaka stranka snosi svoje troškove.

r i j e š i o j e

I. Dopušta se preinaka tužbe povišenjem tužbenog zahtjeva, učinjena u podnesku od 30. srpnja 2026.

Obrazloženje

1. Tužitelji u tužbi navodi da su dana 22. svibnja 2007. godine u Rijeci stranke sklopile Ugovor o kreditu broj 306-283/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine(dalje: Ugovor) solemniziran od strane javnog bilježnika Marija Grozdanić Dekleva iz Rijeke pod brojem OV-12502/2007 dana 25. svibnja 2007. godine namjena kojeg je kupovina nekretnine građana, stambeni kredit za kupnju nekretnine, temeljem kojeg je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 115.137,00 CHF prema srednjem tečaju tuženika (banke) na dan korištenja kredita, a tužitelj se obvezao isti iznos vratiti, zajedno sa pripadajućim kamatama u roku od 360 mjesečnih obroka od dana stavljanja kredita u otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima, u visini od 563,04 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika za CHF , važećem na dan dospijeća (zadnji dan u svakom mjesecu). Kamatna stopa je utvrđena u čl. 3 Ugovora i u trenutku ugovaranja iznosi 4.20 % godišnje, a čl. 6. utvrđena je promjenjivost kamatne stope. Nadalje, stranke su dana

14. prosinca 2010. godine zaključile Aneks br. 1. uz Ugovor o kreditu broj 306-283/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine kojim je korisnik kredita zbog nemogućnosti podmirenja obveza po istom kreditu zatražio odobravanja moratorija. Stranke su dana 28. lipnja 2011. godine zaključile Aneks br. 2. uz Ugovor o kreditu broj 306-283/2007 sa sporazumom o osiguranje novčane tražbine, kojim je korisnik kredita zbog nemogućnosti podmirenja obveza po istom kreditu zatražio odobravanje moratorija. Stranke su dana 17. rujna 2013. godine zaključile Aneks br. 3. uz Ugovor o kreditu broj 306-283/2007 sa sporazumom o osiguranje novčane tražbine kojim je korisnik kredita zbog nemogućnosti podmirenja obveza po istom kreditu zatražio odobravanje moratorija. Nadalje, stranke su dana 1. veljače 2016. godine zaključile Aneks uz Ugovor o kredit broj 306-283/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine sukladno Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015), a u svrhu ispunjenja zakonskih obveza tuženika kao Banke propisanih navedenim zakonom, a koji je solemniziran dana 1. veljače 2016. godine kod javnog bilježnika Vesna Ćuzela iz Rijeke, pod brojem ovjere OV-946/2026. Unatoč izvršenoj konverziji tuženik nije u cijelosti vratio tužitelju preplaćeni iznos nastao kao posljedice opisanih ništetnih odredbi. Nakon sklapanja opisanog aneksa Visoki trgovački sud Republike Hrvatske 14.6.2018. godine donio je pravomoćnu presudu broj Pž-6632/2017 kojom je u potrošačkim ugovorima sklopljenim s tuženikom pravomoćno utvrđena ništetnost valutne klauzule vezivanjem glavnice kredita uz švicarski franak. S obzirom na to da prilikom tuženikove izrade prijedloga konverzija opisana činjenica nije uzeta u obzir, posljedica pravomoćne presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 14.6.2018. poslovni broj Pž-6632/2017 jest ta da se treba primijeniti izračun kao da je od dana sklapanja osnovnog Ugovora o kreditu ugovoren kunski kredit s fiksnom kamatnom stopom. Tužitelj ističe kako su ništetne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu o promjenjivosti redovne kamatne stope i o valutnoj klauzuli i to članci odnosno dijelovi članka 2. stavak 1., članka 3., članak 4. stavak 3, članak 6. i članak 17. stavak 1. Poziva se na presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-7129/2013 od 13. lipnja 2014. i presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., navodi kako se u konkretnom slučaju radi o činjeničnoj i pravnoj situaciji obuhvaćenoj navedenim odlukama te ističe kako je uslijed ništetnosti navedenih odredbi preplatio iznos od 47.885,68 kuna te iznos od 41.192,79 kuna. Predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi ništetnost predmetnih odredbi Ugovora o kreditu te tuženiku naložiti da tužitelju isplati iznos od 41.192,79 kuna te iznos od 47.885,68 kuna sa zateznim kamatama i troškovima postupka.

2. Tuženik Addiko Bank d.d. je u odgovoru na tužbu u cijelosti osporio osnovu i visinu tužbe. Navodi da je tužitelj provedbom konverzije prema ZID ZPK u potpunosti već ostvario pravnu zaštitu koju traži u ovom postupku, a to predstavlja negativnu procesnu pretpostavku za vođenje ove parnice pa predlaže da sud odbaci tužbu zbog nedostatka pravnog interesa. Zatim ističe prigovor zastare utuženih tražbina, kao i prigovor nepostojanja prava na vraćanje iznosa plaćenih po ugovoru o kreditu, navodeći da tužitelj nakon izvršene konverzije kredita nema pravo zahtijevati od tuženika bilo kakvih iznosa koje je tužitelj platio po Osnovnom ugovoru, jer je prvotni ugovor o kreditu nakon konverzije u eurski kredi jednostavno prestao postojati obzirom da konverzija ima učinak *ex tunc*, a takav pravni učinak konverzije proizlazi iz samog ZID ZPK. Kako više ne postoje sporne odredbe o valutnoj klauzuli i kamatnoj stopi, iste se ne mogu više utvrditi ništetnima niti se na temelju istih može više tražiti plaćanje

osnovi stjecanja bez osnove. Tužitelj osporava da bi odredbe Osnovnog ugovora o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi bile ništetne. Tuženik ističe i da je pozivanje na utvrđenja iz presuda kolektivnog spora neosnovano jer da nije postojala mogućnost ostvarenja kolektivne zaštite potrošača prema potrošačkim propisima koji su bili na snazi u trenutku sklapanja osnovnog ugovora; da je temeljna pretpostavka za usvajanje tužbenog zahtjeva prethodno utvrđenje suda da su sporne odredbe osnovnog ugovora ništetne, a tužitelju da nedostaje pravni interes da sud donese takvo utvrđenje; te da se pravomoćnost prvostupanjske presude donesene u kolektivnom sporu ne odnosi na osnovni ugovor. Pravomoćnost presuda iz kolektivnog spora da ne znači automatski ipso iure da su odredbe ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi ništetne. Potrebno je uzeti u obzir sve okolnosti konkretnog predmeta koje su postojale u trenutku sklapanja ugovora. Tuženik navodi da je Zakon o obveznim odnosima koji je bio na snazi u trenutku sklapanja osnovnog ugovora (NN35/05) izričito dozvoljavao ugovaranje valutne klauzule, i to u članku 22. stavak 1. Ugovaranjem valutne klauzule stranke da su dobrovoljno, prema procjeni vlastitih interesa, pristale na rizik promjenjivosti tečaja. Tuženik je imao u ponudi kredite s valutnom klauzulom u različitim valutama i tužitelj da je imao pravo izbora, da je detaljno analizirao sve opcije te je u konačnici podnio zahtjev za odobravanje kredita s valutnom klauzulom u CHF, na što da nije bio prisiljen. Tuženik citira i odredbu članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (2003) te navodi da su ispunjeni svi uvjeti kako bi nastupila zabrana provođenja testa poštenosti. Valutna klauzula je odredba o predmetu ugovora, ista da je uočljiva, jasna i razumljiva. U odgovoru na tužbu tuženik nadalje u bitnome navodi da je ugovor o kreditu sastavljen u obliku solemnizirane privatne isprave, da je tužitelj od strane javnog bilježnika bio upoznat sa svim detaljima ovog pravnog posla i pravnim posljedicama istog. I zaposlenik tuženika da je pri sklapanju ugovora detaljno upoznao tužitelja s ovim kreditnim proizvodom, objasnio što znači valutna klauzula, cilj i svrhu iste kao i ekonomske posljedice eventualnog porasta vrijednosti CHF na njegove kreditne obveze odnosno rizike činjenice ugovaranje kredita u CHF. Tuženik tvrdi da je prosječan hrvatski potrošač itekako bio vrlo dobro upoznat s mehanizmom funkcioniranja valutne klauzule i svim prednostima/nedostacima ugovaranje iste te da se predmetna odredba ne može utvrditi nepoštenom, odnosno ništetnom. O valutnoj klauzuli da se između stranaka pojedinačno pregovaralo, valutna klauzula da ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača, kao i da tuženik nije postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Nadalje, tuženik ističe kako niti u odnosu na odredbu osnovnog ugovora o promjenjivosti kamatne stope (članak 6.) nisu ispunjeni uvjeti za provođenje testa poštenosti iz članka 84. ZZP/03, kao niti iz članka 81. istog Zakona. Ta odredba da nije ništetna iz razloga što nije zabranjena, odnosno nije protivna niti jednom prisilnom pravnom propisu. Visina kamatne stope nije premašila najvišu dopuštenu stopu propisanu u članku 26. ZOO. Pitanje primjene promjenjivih kamatnih stopa s pravnog stajališta da ne može biti dovedeno u pitanje sve dok je visina ugovorene kamate unutar granica predviđenih zakonom. Odredba da je i sasvim uočljiva, jasna i razumljiva te da se uopće ne može ocjenjivati njezina poštenost. O istoj da se i pojedinačno raspravljalo te ista da ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Tuženik je do stupanja na snagu Zakona o kreditnim institucijama (do 1. siječnja 2009) mijenjao kamatnu stopu sukladno Zakonu o bankama, rukovodeći se tržišnim uvjetima i objektivnim kriterijima, odnosno indeksom troškova sredstava i indeksom troškova regulacije. U trenutku sklapanja ugovora da nisu bili na snazi danas važeći propisi koji

propisuju obvezu banaka da u pisanom obliku utvrđuju metodologiju i parametre promjene kamatnih stopa, koja obveza je uvedena donošenjem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN112/12) dana 4. listopada 2012. No, tuženik da je uvijek odluke donosio temeljem objektivnih tržišnih kriterija, a ne arbitrarno. Tuženik osporava i visinu tužbenog zahtjeva te predlaže odbijanje istog, uz naknadu parničnih troška tuženiku.

3. Tuženik Robert Mihić je podneskom od 12. ožujka 2025. priznao tužbeni zahjtev. Budući da su tuženici u ovakvoj vrsti parnice jedinstveni suparničari jer se spor o ništetnosti ugovornih odredbi može riješiti samo na jednak način prema svim ugovornim strankama, sud nije mogao u odnosu na tuženika Roberta Mihića donijeti presudu na temelju priznanja jer je to načelno nepovoljna procesna radnja, a nije ju istodobno poduzeo i tuženik Addiko Bank d.d., kao drugi jedinstveni suparničar.

4. Po provedenom financijskom vještačenju tužitelj je podneskom od 30. srpnja 2026. (list 491-497) specificirao tužbeni zahtjev radi isplate te potražuje iznos specificiran u izreci presude. Dakle, kako je zahtjev povišen u odnosu na prvotno postavljeni radi se o preinaci tužbe, a sud je istu dopustio iako je izjavljena nakon zaključenja prethodnog postupka i unatoč protivljenju tuženika, jer tužitelj prije provedenog vještačenja nije niti mogao znati točan iznos preplata i razlike glavnice. Sud smatra i da je dopuštanje preinake svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama jer se o preinačenoj tužbi može donijeti odluka na temelju svih dokaza koji su provedeni u ovom postupku (članak 190. stavci 1. do 4. Zakona o parničnom postupku, "Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07.- Odluka USRH, 84/08., 96/08.- Odluka USRH, 123/08.-ispravak, 57/11., 148/11.-pročišćeni tekst, 25/13., 89/14.- Odluka USRH, 70/19., 80/22., 114/22.,155/23., dalje: ZPP-a). Uz navedeno, ističe se kako je na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanom 26. studenoga 2021. usvojen zaključak da je u predmetima korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem.

5. Dakle, predmet ovog postupka jest zahtjev tužitelja radi utvrđenja ništetnosti odredbi Ugovora o kreditu koje se odnose na valutnu klauzulu i jednostrano promjenjivu kamatnu stopu. Predmet spora je i tužiteljev restitucijski zahtjev radi povrata preplaćenih tečajnih i kamatnih razlika. Pritom, tužitelj se u ovoj parnici pozvao na pravna utvrđenja iz presuda kojima su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava i to presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-7129/2013 od 13. lipnja 2014. i presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018.

6. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu broj: 306-283/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 22. svibnja 2007. s Aneksima (list 20- 42 spisa, dalje: Ugovor o kreditu), otplatne planove (list 43-58 spisa), Izračun konverzije kredita (list 59-60 spisa), popis uplata po kreditu (list 61-62 spisa), knjigovodstvenu dokumentaciju (list 340-358) saslušan je tužitelj i provedeno je financijsko vještačenje.

7. Sud nije proveo dokaz uvidom u pravilnike tuženika Addiko Bank d.d. o načinu obračuna kamatne stope jer predmet ovog postupka nije pitanje metodologije izračuna kamatnih stopa već valjanost ugovaranja promjenjive kamatne stope na temelju jednostrane odluke jedne ugovorne strane. Nije proveden niti dokaz saslušanjem javnog bilježnika koji je potvrdio predmetni Ugovor o kreditu jer se saslušanjem javnog bilježnika ne može utvrđivati obaviještenost potrošača prije sklapanja konkretnog ugovora jer javni bilježnik pri solemnizaciji ugovora o kreditu nije mogao potrošaču objasniti parametre promjene kamatne stope ili rizike fluktuacije tečaja švicarskog franka koji nisu bili navedeni u ugovoru o kreditu kojeg je solemnizirao, niti je imao takve zakonske ovlasti prema mjerodavnom zakonodavnom okviru (tako i Ustavni sud u odluci broj: U-III-4223/2021 od 1. prosinca 2021. i dr.). Konačno, nije proveden niti dokaz uvidom u reklame i brošure tuženika, stručne članke i publikacije te u izjavu Ive Krhlanko Cvetko, jer su ti dokazi predloženi na okolnosti općenitog obavještavanja svih potrošača u predugovornoj fazi (dakle, nisu vezani za konkretni ugovor o kreditu), o čemu je već odlučeno u presudama donesenim po kolektivnoj tužbi radi zaštite prava i interesa potrošača korisnika kredita u CHF, na koje se tužitelj pozvao i za čija je utvrđenja ovaj sud vezan, kako će se to nastavno obrazložiti. Od dokaza saslušanjem svjedoka Ivana Đurovića, Ive Krhlanko Cvetko i Roberta Mihića stranke su odustale.

8. S obzirom na to da je tuženik Addiko Bank d.d. u odgovoru na tužbu spori tužiteljev pravni interes radi podnošenja deklaratornog zahtjeva, najprije treba reći da prema članku 187. stavak 1. ZPP-a tužitelj može u tužbi tražiti da sud samo utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave. Prema stavku 2. istog članka takva se tužba može podići kad je to posebnim propisima predviđeno, kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave prije dospjelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe. Tužitelj nedvojbeno ima pravni interes tražiti da sud utvrdi ništetnim predmetne odredbe ugovora o kreditu jer se radi o zahtjevu za utvrđenjem nepostojanja pravnog odnosa, a on, kao subjekt tog pravnog odnosa ima pravo tražiti utvrđivanje da on ne postoji, jer će se na taj način otkloniti spor o sadržaju tog odnosa, odnosno ako bi sud takav tužbeni zahtjev prihvatio, tužitelj bi posljedično mogao ostvarivati kakva druga prava.

9. Nadalje, budući da se tužitelj u ovoj parnici pozvao na pravna utvrđenja iz presuda kojima su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava najprije se ističe da je u postupku pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/2012 presudom od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Pž-7129/2013 od 13. lipnja 2014. pravomoćno utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. pa do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tužene i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tužena kao trgovac i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metode izračuna tih parametara koji utječu na odluku tužene banke o promjeni stope ugovorne kamate, a što je imalo za posljedicu

neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, čime je tuženik postupio suprotno tada važećim Zakonima o zaštiti potrošača (NN 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. pa do 6. kolovoza 2007., a nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09 te suprotno odredbama).

10. Isto tako, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u kolektivnom sporu koji se je vodio radi zaštite prava i interesa potrošača korisnika kredita u CHF pod posl.br. Rev-2221/2018 presudom od 3. rujna 2019. odlučivao je o reviziji sedam banaka među kojima je bila i tužena izjavljene protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018. a kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1402/2012 od 4. srpnja 2013. u toč. 1.,2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke kojim je utvrđeno da su banke među kojima je i tužena u određeno navedenim razdobljima povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 - dalje: ZZP/03) u razdoblju do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09- dalje: ZZP), se odbijaju kao neosnovane. Vrhovni sud je u potpunosti prihvatio razloge iz drugostupanjske presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske Pž-6632/17 od 14. lipnja 2018. U presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, a koje shvaćanje prihvaća i Vrhovni sud Republike Hrvatske utvrđeno je da su tužene banke među kojima je i ovdje tuženik u razdoblju od 1.travnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditu ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka čime su banke postupile suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN-96/03) u razdoblju do 6.08.2007. da od 7.08.2007. do 31.12.2008. suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07 i dr.).

11. Što se tiče pravnih učinaka presude donesene po kolektivnoj tužbi treba reći da je člankom 502. c ZPP-a navedeno da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz postupaka po kolektivnoj tužbi. S tim u svezi na tužitelju je teret dokaza samo glede činjenica koje moraju biti ispunjene u spornom razdoblju da bi se na tako utvrđeno činjenično stanje mogla primijeniti odluka suda po kolektivnoj tužbi. Drugim riječima, tužitelj, da bi se pozvao na pravne učinke presude iz postupka po kolektivnoj tužbi mora dokazati da je njegov konkretan slučaj obuhvaćen ostvarenom kolektivnom zaštitom, što znači da tužitelj mora dokazati činjenicu sklapanja kredita s kamatnom stopom kao promjenljivom u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke u spornom razdoblju i da se radi o ugovoru o kreditu s ugovorenom ništetnom odredbom o valutnoj klauzuli u valuti CHF također u spornom razdoblju (radi se o

vremenskom periodu koji je za svaku od osam banaka konkretno određen presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske). U ovoj parnici to je utvrđeno na temelju priloženog Ugovora o kreditu.

12. S druge strane, na tuženiku (banci) je teret dokaza o tome da dokaže da sadržaj Ugovora ne odgovara sadržaju ugovora o kreditu koji su zaključeni u razdoblju od 10. rujna 2003. godine pa do 31. prosinca 2008. godine, odnosno da u konkretnom slučaju postoje okolnosti koje isključuju primjenu učinaka zaštite iz kolektivnog spora te da je tuženik tužitelju u predugovornoj fazi pružio sve potrebne informacije za donošenje informirane odluke o sklapanju ponuđenog ugovora koji sadrži predmetne ugovorne odredbe, pa da je tužitelj mogao donijeti informiranu odluku hoće li ugovor s tim odredbama sklopiti ili neće.

13. Ocjenjujući provedene dokaze u tom smislu u bitnom je utvrđeno:
- da su stranke, i to tužitelj, kao korisnik kredita i prednik tuženika, kao davatelj kredita, 22. svibnja 2007. zaključili Ugovor o kreditu na iznos od 115.137,00 CHF u protuvrijednosti kuna po srednjem tečaju banke za CHF na dan korištenja kredita,
- da je kredit odobren kao stambeni, za kupovinu kuće (članak 2. Ugovora o kreditu)
- da je među strankama ugovorena valutna klauzula te je ugovoreno u čl. 3. da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Kreditora za CHF na dan dospijeća odnosno plaćanja,
- da je u čl. 6. Ugovora ugovorena redovna kamatna stopa koja je od 1. siječnja 2008. nadalje tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a koja je početno ugovorena po stopi od 4,20% godišnje,
- da su stranke sklopile 19. siječnja 2016. Aneks uz Ugovor o kreditu (dalje: Aneks Ugovoru) na temelju ZIDZOPK, kojim su odredbe iz Ugovora o kreditu od 22. svibnja 2007. izmijenile u pogledu valutne obveze, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita,
- daj je tužitelju prije zaključenja Aneksa Ugovoru dostavljen izračun konverzije kredita zajedno s prijedlogom izmijenjenog ugovora o kreditu, a tužitelj je potpisao suglasnost da se konverzija kredita u CHF provede u skladu s dostavljenim izračunom konverzije.

14. Tužiteljica je iskazala da su joj sredstva bila potrebna za kupnju stana. Stan nikad nije iznajmljivan, isključivo je korišten za potrebe stanovanja, u stanu dan danas živi. U banci joj je ponuđen ovaj ugovor kao jedini mogući s obzirom na njezinu kreditnu sposobnost, a uz to je rečeno da je CHF stabilna valuta. Sadržaj ugovora je u cijelosti pripremila banka, nije bilo mogućnosti pregovora o pojedinim odredbama tog ugovora, to je bila jedina mogućnost da tužiteljica dođe do stana jer za druge vrste kredita nije bila kreditno sposobna. Nisu joj pojašnjeni nikakvi rizici za ugovaranje ovakvog kredita i nije joj rečeno da može doći do porasta anuiteta kako je došlo dapače rečeno je da neće doći do nekih oscilacija u visini anuiteta. Nije joj objašnjeno da Hrvatska narodna banka ne štiti tečaj kune u odnosu na CHF kako to čini u odnosu na euro. Nije joj rečeno niti kako će se mijenjati kamatna stopa, nisu joj objašnjeni nikakvi parametri. Tužiteljica je ugovor pročitala i tada joj se sve činilo razumljivo, pogotovo što joj je rečeno da neće doći do velikih razlika u anuitetima. Međutim, u vrlo kratkom vremenu

iznos anuiteta se znatno povisio i tužiteljica je morala pozajmljivati novce kako bi mogla podmiriti te rate. Pristala je na konverziju zbog straha od daljnjeg rasta anuiteta, ustvari nije niti imala izbora. U vrijeme sklapanja ugovora nije bila vlasnik obrta, OPG-a niti trgovačkog društva.

15. Sud je iskaz tužitelja u cijelosti prihvatio kao istinit jer je životan, logičan i sukladan je ispravama u spisu. Naime, niti jedna isprava priložena u spis ne govori o tome da bi tužitelj prije zaključenja ugovora bio upozoren na specifične rizike kredita s valutnom klauzulom u CHF te da bi bio upoznat s parametrima na temelju kojih će se mijenjati kamatna stopa (o kojima će nastavno biti više riječi), a iz samog sadržaja ugovora vidljivo je da se radi o tipskom ugovoru, čiji je sadržaj bio pripremljen od strane tuženika i kojeg je tužitelj mogao prihvatiti ili odbiti. Također, u samom ugovoru navedeno je da se radi o potrošačkom ugovoru (stambenom kreditu).

16. Na temelju izvedenih dokaza nije utvrđeno da se na konkretan Ugovor o kreditu ne primjenjuju učinci zaštite iz kolektivnog spora.

17. Naime, tužitelj je navedeni ugovor zaključio kao fizička osoba, za kupnju stana (dakle, u privatne svrhe) pa se radi o potrošačkom ugovoru. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu bio je na snazi Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03., dalje ZZP/03) koji je regulirao pitanje nepoštenih odredbi u trgovačkim ugovorima kao lex specialis u odnosu na odredbe Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05., dalje ZOO) kojim je to pitanje bilo regulirano na razini općeg propisa. Međutim obzirom na utuženo razdoblje u konkretnom slučaju mjerodavne su i odredbe Zakona o zaštiti potrošača iz 2007. ("Narodne novine" broj 79/07. i 125/07., dalje: ZZP/07). Odredbom članka 84. ZZP/03 i članka 99. ZZP/07 propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive.

18. Iz sadržaja predmetnog Ugovora o kreditu sklopljenog među strankama proizlazi da su odredbe Ugovora koje se odnose na valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu bile vidno istaknute, odnosno da su te ugovorne odredbe bile lako uočljive. Isto tako proizlazi i da je u navedenim odredbama bilo jasno naznačeno da se iznos glavnice kredita vezuje uz tečaj švicarskog franka i da je redovna kamatna stopa promjenjiva sukladno odluci banke iz čega proizlazi da su bile jasne. Međutim tijekom postupka nije utvrđeno da se o tim odredbama pojedinačno pregovaralo, niti da je tužitelj kao potrošač u cijelosti jasno i transparentno bio informiran o svim rizicima koje prate ugovorenu valutu CHF ili pak da su tužitelju jasno objašnjeni kriteriji o kojima ovisi promjena tečaja i kamatne stope, a što u konačnosti nije navedeno niti u ugovoru.

19. Naime prosječnom potrošaču u Republici Hrvatskoj, kakav je i tužitelj, u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora nije bilo poznato da je uz valutnu klauzulu u švicarskim francima vezan rizik „valute utočišta“ koji ne postoji kod valutne klauzule u eurima što znači da banka nije na transparentan način informirala potrošače da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za valutu euro, a što je svakako bitno za donošenje odluke o sklapanju ugovora koji sadrži sporne odredbe. Zbog toga prosječnom potrošaču odredba kojom se glavnica veže za valutnu klauzulu CHF nije bila razumljiva.

20. Isto tako, niti odredba kojom je ugovorena promjenjivost kamatne stope sukladno Odluci banke o kreditiranju ne sadrži nikakve određene, transparentne, jasne i lako razumljive kriterije za promjenu kamatne stope, pa tužitelj kao potrošač, na temelju sadržaja te odredbe nije mogao u vrijeme sklapanja ugovora procijeniti bilo kakve ekonomske posljedice takve ugovorne odredbe. Ovo iz razloga jer odredba ne sadrži niti jedan kriterij temeljem kojeg bi i takva osnova mogla procijeniti i predvidjeti elemente o kojima ovisi visina njegove obveze u pogledu kamate jer za to ugovor ne sadrži niti jedan formulirani i određeni kriterij pa je takva ugovorna odredba protivna savjesnosti i poštenju. Na temelju takve odredbe tužitelj kao potrošač u vrijeme sklapanja ugovora nije mogao procijeniti ekonomsko značenje posljedica koje za nju proizlaze iz takve ugovorne odredbe.

21. Stoga su navedene odredbe suprotne načelu savjesnosti i poštenja jer su banke kao savjesni gospodarstvenici i stručne osobe trebali sami, prema temeljnom načelu savjesnosti i poštenja voditi računa i o interesima druge strane te tužitelja kao potrošača informirati o svim rizicima koje sklapanjem predloženog ugovora prihvaća ili te iste informacije uklopiti u ugovor kako bi tužitelj kao potrošač mogao razumjeti što mu donosi sporna zaštitna klauzula i o tome donijeti informiranu odluku. Navedeno uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima o obvezama ugovornih strana na štetu potrošača koja je k tome i značajna jer je neizvjestan iznos glavnice kredita i cijene kredita (iznos redovne kamate), kojeg potrošač kao dužnik ima obvezu vratiti banci i a čime su promjenjivi i neizvjesni bitni elementi ugovora.

22. Slijedom navedenog, a kako predmetne odredbe uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama tužitelja kao korisnika kredita i potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na tuženika kao banku i trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava, odnosno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu suradnje, te načelu zabrane zlouporabe prava, to su iste ništetne.

23. Valja istaknuti da nedvojbeno nije zakonom zabranjeno ugovarati valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, međutim ne na način kako je to tuženik u konkretnom slučaju učinio, odnosno bez da je tužitelja informirao o mogućim rizicima.

24. Također i u predmetima C-609/19 i u spojenim predmetima C-776/19 do C-782/19 Suda EU tumačen je zahtjev transparentnosti ugovorne odredbe o tečajnom riziku, te je naglašeno da pružanje brojnih informacija potrošaču ne ispunjava zahtjev transparentnosti ako se te informacije temelje ne pretpostavci da će tečaj ostati stabilan tijekom cijelog trajanja ugovora, a posebno ako potrošač nije upozoren na gospodarski kontekst koji može imati posljedice na promjenu deviznog tečaja. Ponovljena je i presumpcija da je netransparentna ugovorna odredba ujedno i nepoštena jer je trgovac koji nije poštovao zahtjev transparentnosti na potrošača prebacio neproporcionalan rizik da sam snosi trošak dugoročnog kretanja tečaja.

25. Isto tako valja istaknuti da je predmetni Ugovor o kreditu nedvojbeno solemniziran od strane javnog bilježnika. Pri tom je sukladno odredbi čl. 57. i čl. 58. Zakona o javnom bilježništvu ("Narodne novine" broj 78/93., 29/94., 16/07., 75/09.) uloga javnog bilježnika u postupku solemnizacije ugovora, ocijeniti ako je to moguće,

jesu li ugovorne stranke ovlaštene i sposobne poduzeti i sklopiti taj pravni posao, objasniti im smisao tog posla i uvjeriti se o postajanju njihove prave volje za sklapanje tog pravnog posla. Međutim javni bilježnik pri solemnizaciji ugovora o kreditu nije mogao potrošaču objasniti parametre promjene kamatne stope ili rizike fluktuacije tečaja švicarskog franka koji nisu bili navedeni u ugovoru o kreditu kojeg je solemnizirao, niti je imao takve zakonske ovlasti prema mjerodavnom zakonodavnom okviru, pa to što je Ugovor o kreditu je utječe na ocjenu poštenosti spornih ugovornih odredbi.

26. Isto tako kogentnom odredbom članka 327. ZOO-a izričito je propisano da na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i da se na nju može pozivati svaka zainteresirana osoba, dok je odredbom članka 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi.

27. Međutim, unatoč tome što je utvrđena djelomična ništetnost odredbi Ugovora o kreditu koje se tiču valutne klauzule i kamatne stope promjenjive po odluci banke, primjenom članka 87. ZZP/03 i članka 105. stavak 1. ZOO-a, predmetni ugovor može opstati i bez ništetnih odredaba prema kojima se redovne kamatne stope mijenjanju sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika i prema kojima se obveze tužitelja obračunavaju po srednjem tečaju banke za CHF na dan plaćanja. Budući da su prema odredbi članka 1021. ZOO-a bitni sastojci ugovora o kreditu obveza davanja određenog novčanog iznosa i obveza vraćanja iskorištenog iznosa novca uz obvezu plaćanja ugovorenih kamata, u vrijeme i na način kako je utvrđeno ugovorom, eventualna ništetnost odredaba u dijelu u kojem je ugovoren zaštitna klauzula i način na koji se mijenja kamatna stopa, s obzirom da to nisu bitni elementi ugovora o kreditu i ugovor može opstati bez njih, ne povlači ni ništetnost cjelovitih odredaba o glavnom predmetu i cijeni, a još manje ništetnost cijelog ugovora. Konačno, odredbama članka 87. ZZP/03 i članka 102. ZZP/07 izričito je propisano da ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe, a odredba o glavnom predmetu i cijeni može opstati i bez zaštitne klauzule i bez određivanja na koji se način mijenja kamatna stopa. U tom smislu ističe se da ništetni dio odredaba Ugovora o kreditu koje se tiču valutne klauzule i kamatne stope promjenjive po odluci banke ima se načelno smatrati kao da nikada nije postojao tako da ne može imati učinak u odnosu na potrošača, s posljedicom uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio kada navedena odredba ne bi postojala. S obzirom na to da su stranke predmetnog ugovora načelno iskazale suglasnu volju da se na predmetni ugovor primjenjuje promjenjiva kamatna stopa, a u trenutku sklapanja ugovora je iznosila 4,20% godišnje na ugovorni odnos se primjenjuju te odredbe o visini kamatne, sve dotle dok se na zakonom propisani način nije nadomjestio dio ugovorne odredbe koji je utvrđen ništetnim. Isto vrijedi i za tečaj, koji u vrijeme isplate kredita iznosio 1 CHF=4,42000 HRK, odnosno to je visina tečaja koja je tužitelju u vrijeme ugovaranja bila poznata, odnosno navedena u otplatnom planu koji mu je uručen te na koji je pristao.

28. Visina preplate s osnova promjene tečaja i promjene kamatne stope, kao i tzv. negativne razlike, utvrđeni su na temelju nalaza i mišljenja vještaka financijske struke Tomislava Prpića, a vještak je utvrdio kako slijedi:

- da pozitivna preplata po osnovi kamata iznosi 6.339,42 eura,

- da pozitivna preplata po osnovi tečaja iznosi 3.159,48 eura, dok tzv. negativne tečajne razlike iznose 10,67 eura,
- da zakonske zatezne kamate na iznose preplata i kamata do konverzije iznose 5.823,95 eura,
- da je tužitelju u konverziji priznata preplata u iznosu od 1.663,10 eura
- da razlika između nedospjele eura glavnice u konverziji po tečaju na dan 30. rujna 2015. i nedospjele CHF glavnice po početnom tečaju iznosi 4.809,44 eura.

U Nalazu su prikazane i sve pojedine uplate i datumi tih uplata.

29. Budući da je u nalazu vještak argumentirano i detaljno pojasnio koju dokumentaciju je koristio, kao i koju metodologiju i iz kojih razloga, te stranke nisu imale primjedbe na matematički izračun i nisu tražile saslušanje vještaka, vještakov je nalaz u cijelosti prihvaćen te je na temelju istoga odlučeno o visini potraživanja parničnih stranaka. Sud nije prihvatio prijedlog izračun u kojem su primijenjene kamatna stope koje su vrijedile za kunske kredite, jer su stranke ugovorile kredit s valutnom klauzulom i s kamatnom stopom od 4,20 % godišnje, pri čemu ta kamatna stopa nije ništetna, već su ništetne kasnije jednostrane promjene kamatne stope.

30. Prema članku 296. stavak 1. i 3. i članku 323. st. 1. i 2. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti sve ono što je primila na temelju takva ugovora, te je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje takvog ugovora, odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

31. Međutim, s obzirom da je među strankama sklopljen Aneks Ugovoru o kreditu kojim su odredbe iz Ugovora o kreditu izmijenile u pogledu valutne obveze, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita te je postignut sporazum o korištenju preplate, prestala je obveza tuženika (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju Ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužitelj kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja Aneksa Ugovora proučiti njegove odredbe. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te devizne klauzule u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15.

32. Tužitelj je tužbenim zahtjevom zatražio i zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o deviznoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do isplate. Taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je uređen u ZID ZPK/15 pa je na temelju općeg propisa iz čl. 1111. i čl. 1115. ZOO u tom dijelu osnovan zahtjev tužitelja na način da tužitelju zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem ništetnih i nepoštenih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i deviznoj klauzuli u CHF

pripadaju od dana sklapanja Ugovora o kreditu pa do dana prestanka obveze izvršenom konverzijom kredita (30. rujna 2015.), što znači na sve one iznose koje je tužitelj plaćao više od početnog tečaja i od početne kamatne stope. Kod toga je također potrebno dodati da tužitelju te zatezne kamate pripadaju u cijelosti i bez oduzimanja od bilo kakve preplate utvrđene Aneksom Ugovora o kreditu na temelju ZID ZPK/15.

33. Ističe se kako je ovakvo stajalište zauzelo i prošireno vijeće od trinaest sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi i rješenju poslovnog broja Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., uz dodatno obrazloženje da je ZID ZPK/15 donesen nakon što je ocijenjeno da je u području potrošačkog kreditiranja došlo do znatne neravnoteže u odnosima između korisnika kredita kao potrošača i banaka kao kreditora (trgovca) u odnosu na ugovore o kreditu sklopljene u posebnom razdoblju od 2004. do 2008. koji su denominirani u kunama s valutnom klauzulom u CHF i obzirom da je tečaj CHF izrazito jačao s vremenom te su rasle ugovorene promjenjive kamatne stope što je dovelo u izrazito težak položaj korisnike kredita i potrošača. Stoga je ZID ZPK/15 imao za cilj otkloniti nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i osigurati korisnicima kredita u CHF, odnosno u kunama vezano za tečaj CHF, isti položaj u odnosu na korisnike kredita u valuti EUR. Na temelju odredbi čl. 19.b i čl. 19.c koji su dodani čl. 1. ZID ZPK/15 proizlazi da vjerovnik i dužnik uređuju svoje odnose u pogledu valute obveze i kamatne stope za cijelo razdoblje od sklapanja kredita pa nadalje (na način da se korisnik kredita dovodi u isti položaj kao da je ugovor o kreditu sklopio uz valutnu klauzulu u EUR) s time da se razlika između više uplaćenih iznosa i obveze koju bi potrošač imao da je sklopio ugovor s valutnom klauzulom u EUR računa kao preplata, kojom se ovisno o okolnostima slučaja postupa sukladno dodanoj odredbi čl. 19.c st. 5. ZID ZPK/15. Nadalje se prošireno vijeće od trinaest sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske pozvalo i na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske u predmetu Gos-1/2019 prema kojoj: „Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.“. Ukazuje i na rješenje Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U- I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. kojim nije prihvaćen prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom ZID ZPK/15 (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama – "Narodne novine" broj 102/15) te je ocijenio da su oba zakona usklađena s Ustavom. U navedenom je rješenju Ustavni sud Republike Hrvatske, pored dane ocjene formalne i materijalne ustavnosti, istaknuo da osporeni ZID ZPK/15 ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Njome nije nametnut prekomjeran teret ni kreditnim institucijama kao adresatima. Vrhovni sud Republike Hrvatske dodaje i da se odredbe Glave II. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 41/14, 110/15 i 14/19 – dalje: ZZP/14) koji uređuju pitanje nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima ne primjenjuju na ugovorne odredbe kojima se u ugovoru unose zakonske odredbe prisilne prirode odnosno kojima se u ugovor unose odredbe i načela konvencija koje obvezuju Republiku Hrvatsku jer to prijeći odredba čl. 49. st. 5. ZZP/14. U ovakvim okolnostima Vrhovni sud Republike Hrvatske zaključuje da zamjena nepoštenih ugovornih odredaba zakonskim

odredbama uspostavlja stvarnu ravnotežu u pravima i obvezama kako tužitelja kao potrošača, tako i tuženika (banke) kao trgovca jer, s jedne strane, omogućuje donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora o konverziji od strane potrošača budući da je potrošač kao slabija ugovorna strana objektivno bio u mogućnosti informirano procijeniti hoće li prihvatiti ili odbiti ponudu banke za sklapanje ugovora o konverziji. Pritom se posebno naglašava da je zaključenje ugovora o konverziji ovisilo o volji potrošača jer je samo potrošaču ostavljena mogućnost izbora prihvaćanja ili neprihvaćanja konverzije. S druge strane, ovakav način uređenja zamjene nepoštenih ugovornih odredbi omogućuje i balansiranje interesa potrošača i trgovca na tržištu. Učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje ex tunc što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način, prema ocjeni revizijskog suda, zaključenjem Aneksa ugovoru o kreditu koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti, kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15 (prema odredbi čl. 19.e ZID ZPK/15, potrošači snose: razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz čl. 19.c st. 1. toč. 1. ovoga Zakona, zatim iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada troškova iz čl. 19.c st. 1. toč. 4. ovoga Zakona te iznos kamata i tečajnih razlika na ime preplate iz čl. 19.c st. 1. toč. 5. ovoga Zakona). Interveniranje u takav pravni odnos na način koji to tužitelj zahtijeva - unutar opsega obračuna izvršenog prema odredbi čl. 19.c u vezi s odredbom čl. 19.e ZID ZPK/15, bilo bi suprotno slobodi ugovaranja i slobodi tržišnog natjecanja koja izvire iz slobode ugovaranja.

34. Zbog navedenoga, valjalo je odbiti tužbeni zahtjev radi isplate glavnice preplaćenih tečajnih i kamatnih razlika, a prihvatiti tužbeni zahtjev radi isplate zateznih kamata koje su tekle na te preplaćene tečajne i kamatne razlike od dana plaćanja do konverzije i koje je vještak utvrdio u iznosu od 5.823,95 eura. Napominje se, pritom, da je tužitelj zahtjev za isplatom zateznih kamata izrazio u relativnom iznosu –u odnosu na svaki pojedinačno preplaćeni iznos, počev od dana plaćanja do isplate, no takav zahtjev, u dijelu koji obuhvaća zatezne kamate za kraće razdoblje- do dana konverzije, je kvantitativno i kvalitativno jednak zateznim kamatama izraženim u navedenom apsolutnom iznosu, pa je time što je tužitelju dosuđen iznos od 5.823,95 eura odlučeno upravo u okviru postavljenog zahtjeva. Iz istog razloga nije bilo potrebno odbijati tužiteljev zahtjev za isplatom zateznih kamata za razdoblje nakon 30. rujna 2015., posebno navodeći svaki pojedinačni iznos te razdoblje za koje se isplata zateznih kamata odbija (od 1. listopada 2015. do isplate), jer se za sve te iznose odbija isplata zateznih kamata za isto razdoblje, a zbroj tih pojedinačnih iznosa odgovara iznosu glavnice, zbog čega je u odbijajućem dijelu izreke presude odlučeno na isti način kao da su navedeni svi pojedinačni iznosi iz tužbenog zahtjeva i uz te iznose razdoblje za koje se odbija isplata zateznih kamata.

35. Nisu osnovani navodi tuženika u dijelu u kojem navodi da je potraživanje tužitelja trebalo umanjiti za iznos koji mu je priznat kao preplata u konverziji jer je taj

iznos po sporazumu stranaka već uplaćen tuženiku u tijeku otplate kredita u skladu s valjanim odredbama Aneksa Ugovora. Nisu osnovani niti navodi tuženika u dijelu u kojem navodi da je potraživanje tužitelja trebalo umanjiti za iznose mjesečnih anuiteta koji su nastali u razdobljima primjene tečaja koji je bio niži od tečaja na dan isplate kredita, odnosno u razdobljima niže kamatne stope, jer tuženik u tijeku postupka nije postavio nikakav zahtjev (pa ni u obliku prigovora radi prebijanja) kojim od tužitelja zahtjeva isplatu "potplaćenih iznosa", odnosno onih koji bi mu pripali u razdoblju kada je tečaj CHF bio niži od početno ugovorenih. Međutim, i da je takav zahtjev tuženika u tijeku postupka postavljen, isti, po ocjeni ovog suda, ne bi ni bio osnovan. Naime, iako je vještak utvrdio tzv. negativne razlike tuženik koji je koristio ugovornu odredbe u kojoj je kao zaštitna klauzula ugovorena valutna klauzula kojom je glavnica vezana za švicarski franak te je pritom propustio prije i u vrijeme zaključivanja ugovora informirati potrošače o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu ne može tražiti isplatu koristi primjenom instituta stjecanjem bez osnove. Dakle, onaj tko je znao ili morao znati da drugome nešto daje bez osnove nesavjestan je i nema pravo na povrat danog (odluke poslovni broj Rev 580/07 od 29. kolovoza 2007. i poslovni broj Rev 2624/15 od 23. siječnja 2019.).

36. Prigovor zastare nije osnovan. Naime u konkretnom slučaju je ništetnost ustanovljena u postupku kolektivne zaštite potrošača te zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača (pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022.). Navedeno znači da je podnošenjem kolektivne tužbe za zaštitu kolektivnih prava Trgovačkom sudu u Zagrebu u predmetu poslovnog broja P-1401/2012 (tijekom 2012.) prekinut tijek zastare u smislu odredbe članka 241. ZOO-a, dok je pravomoćnim okončanjem tog spora zastara počela teći ispočetka, s time da se vrijeme prije prekida ne uračunava u tijek zastare u smislu odredbe članka 245. ZOO-a. Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovnog broja P-1401/2012 iz postupka kolektivne zaštite interesa potrošača, u dijelu kojim je utvrđena nepoštenost odredbi o redovnoj kamatnoj stopi koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke postala je pravomoćna donošenjem odluke Visokog trgovačkog suda u Zagrebu poslovnog broja Pž-7129/13 od 13. lipnja 2014., a u dijelu kojim je utvrđena nepoštenost odredbi koje se odnose na valutnu klauzulu CHF, postala je pravomoćna donošenjem odluke poslovnog broja Pž-6632/17 od 14. lipnja 2018. Slijedom navedenog, a kako predmetno potraživanje zastarijeva u općem zastarnom roku od 5 godine u smislu odredbe čl. 225. ZOO-a, te kako od 13. lipnja 2014. odnosno od 14. lipnja 2018. do utuženja 11. lipnja 2019. (list 1 spisa), nije protekao rok od 5 godina, to je prigovor zastare neosnovan.

37. Isto vrijedi i za preinačeni dio, budući da su pretpostavke za tu dispoziciju nastupile neovisno od utjecaja tužitelja. Kao što je navedeno, na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanom 26. studenoga 2021. usvojen je zaključak da je u predmetima korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem. Tužitelj je, stoga, pouzdajući se u takav zaključak imao legitimno očekivanje da će nakon provođenja tog dokaza moći uskladiti zahtjev s rezultatima istog. Pri tome, tužitelj nakon podnošenja tužbe (a koju je podnio unutar zastarnog roka u odnosu na restitucijski zahtjev na ime ništetne valutne

klauzule) nije imao mogućnosti utjecati na tijek postupka i na okolnost kad će biti određeno i provedeno financijsko vještačenje, točnije hoće li ono biti provedeno prije ili nakon isteka petogodišnjeg roka računajući od pravomoćnosti presude Trgovačkog suda u Zagrebu pod posl. br. P-1401/12. Kada bi se uzelo da je u takvim okolnostima dopuštena preinaka tužbe, ali da se prigovor zastare za preinačeni dio ima računati vezano za dan preinake, to bi po ocjeni ovog suda za posljedicu imalo to da je tužitelju omogućeno pravo na pristup suda, ali da je to pravo iluzorno i nije takvo da tužitelju omogućuje stvarno ostvarenje njegovih prava, što je u protivnosti s člankom 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda Vijeća Europe (u daljnjem tekstu: Konvencija). Ujedno, takvo tumačenje dovelo bi do nezakonitog miješanja u pravo tužitelja na mirno uživanje prava vlasništva, koje je zaštićeno člankom 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju. Naime, "vlasništvo" kako ga tumači Europski sud za ljudskih prava (dalje u tekstu: ESLJP) obuhvaća i potraživanja u odnosu na koja podnositelj zahtjeva može tvrditi da ima barem legitimno očekivanje (koje mora biti konkretnije naravi od same nade) da će biti ostvareno (usp. odluku ESLJP, Gavella protiv Hrvatske, Zahtjev br. 33244/02)), pa u tom smislu valja sagledati i tužiteljevo potraživanje u ovom predmetu. Naime, ako bi se uzelo da se za tužbe preinačene po provedenom vještačenju nakon 13. lipnja 2019. odnosno 14. lipnja 2023. nastupa zastara potraživanja, to bi moglo dovesti do situacije u kojoj bi tužitelji mogli izgubiti svoje pravo na isplatu zbog mogućeg odugovlačenja suda, to jest, zbog razloga koji su izvan njihove kontrole. Takva bi situacija ozbiljno ugrozila načelo pravne sigurnosti i bila bi suprotna načelu vladavine prava (usp. odluku ESLJP, Vrbica protiv Hrvatske, Zahtjev br. 32540/05). Isto tako, takvim postupanjem tužitelj bi bio u neravnopravnom položaju u odnosu na tužitelje u usporedivim predmetima u kojima je vještačenje provedeno prije isteka petogodišnjeg roka računajući od pravomoćnosti presude Trgovačkog suda u Zagrebu pod posl. br. P-1401/12. Stoga, u svjetlu navedenih odredaba Konvencije, sud ocjenjuje da je podnošenjem tužbe prekinut tijek zastare u pogledu cjelokupnog tužiteljevog potraživanja.

38. Međutim, nije osnovan zahtjev tužitelja radi utvrđenja ništetnosti odredbe sadržane u dijelu odredbe članka 2. Ugovora u dijelu u kojem je glavnica kredita iskazana u valuti švicarskog franka (CHF). Tom odredbom naveden je iznos kredita koji je odobren tužitelju uz primjenu valutne klauzule u CHF po tečaju važećem na dan korištenja kredita. Budući da je u tijeku ovog postupka nedvojbeno utvrđeno da je tužitelju taj tečaj bio poznat i da je na njega pristao (jer su mu se njegove obveze prikazale upravo s obzirom na taj tečaj), radi se jasnoj, lako razumljivoj i uočljivoj odredbi, kako gramatički (jezično) tako i sadržajno, pa nije dopušteno ocjenjivati njezinu nepoštenost. Osim toga, tijekom cijelog postupka tužitelj svoj zahtjev radi isplate temelji upravo na razlici između anuiteta kojeg je plaćao prema tečaju važećem na dan plaćanja i tečaja važećeg na dan korištenja kredita, a kojeg je sud i prihvatio, pa bi stoga i u tom smislu bilo proturječno utvrditi ništetnost odredbe koja se veže upravo na tečaj važeći na dan korištenja kredita.

39. Nije osnovan niti zahtjev tužitelja radi utvrđenja dijela odredbe čl. 17 st. 1. Ugovora kojim su stranke ugovorile da ukoliko korisnik kredita u roku od 60 (šezdeset) dana od dana isplate kredita ne preusmjeri svoja primanja na račun otvoren kod Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., Banka je ovlaštena kamatnu stopu promijeniti u komercijalnu i naplatiti jednokratnu naknadu u iznosu od 0,5 % (nulacijelihpetposto) na iznos glavnice kredita maksimalno 5.500,00 kn (pettisućapetsto kuna). Ukoliko Korisnik kredita

prestane primati svoja primanja na račun otvoren u Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. Banka je ovlaštena kamatnu stopu promijeniti u komercijalnu. " Ovdje se ne rado o odredbi o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi nego o uvjetima pod kojima tužitelj ima pravo kredit otplaćivati pod povoljnijim uvjetima te je i ovdje riječ o jasnoj, lako razumljivoj i uočljivoj odredbi, kako gramatički (jezično) tako i sadržajno, pa nije dopušteno ocjenjivati njezinu nepoštenost.

40. S obzirom na to da je tužitelj u pretežitom dijelu uspio s deklaratornim zahtjevom, radi utvrđenja ništetnosti, a u pogledu visine sa sporednim kondikcijskim zahtjevom za kamatama, dok u odnosu na glavni kondikcijski zahtjev nije uspio, odnosno u tom je dijelu tuženik uspio u sporu, ocjena je ovog suda da su stranke, kvalitativno i kvantitativno, djelomično uspjele u parnici s približno jednakim dijelovima. Stoga je uz primjenu članka 154. stavka 4. ZPP-a odlučeno da svaka stranka snosi svoje parnične troškove koji se odnose na odvjetnički trošak. Napominje se i da bi sud u konkretnom slučaju odlučio i da svaka stranka snosi svoje troškove sve kada bi se uzelo i da je uslijed odluke o tužiteljevom kondikcijskom zahtjevu tuženikov uspjeh u sporu znatno veći od tužiteljevog. Naime, pravo na pristup sudu, kako ono ne bi ostalo teoretskim i iluzornim, mora se, između ostalog, tumačiti na način da stranke ne smiju snositi financijski teret nerazmjeran legitimnom cilju odredaba o troškovima postupka. Dakle, sud ne smije odredbe primjenjivati mehanički ne vodeći računa o nužnosti da se pravo na pristup sudu stvarno i ostvari u svakom slučaju. Stoga uzevši u obzir činjenicu da je tužitelj u ovom sporu zatražio pravnu zaštitu kao potrošač i slabija ugovorna stranka protiv trgovca kao jače stranke, da u trenutku podnošenja tužbe tužba nije bila lišena sadržaja niti je bila očito nerazumna jer u tom trenutku domaća sudska praksa nije bila ustanovljena, da tužitelj u vrijeme podnošenja tužbe nije mogao predvidjeti svoje izglede za uspjeh pa visina zahtjeva bila nerealno postavljena te je u konačnici i uspio s djelom zahtjeva (za isplatu zateznih kamata) u skladu s kasnije izraženim pravnim shvaćanjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske u učincima provedene konverzije (Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026.), a da sustav raspodjele troškova postupka ne smije imati odvraćajući učinak na tužitelja kao potrošača od ostvarenje tog prava, doslovnom primjenom članka 154. stavak 2. ZPP, tužitelj bi bio doveden u situaciju da je dužan nadoknaditi tuženiku troškove postupka u iznosu većem od iznosa koji mu je dosuđen po osnovi utvrđenog stjecanja bez pravne osnove, čime bi tužitelju bilo povrijeđeno pravo na pristup sudu i pravo na mirno uživanje vlasništva. Uvažavajući i praksu Europskog suda za ljudska prava (primjerice Čolić protiv Hrvatske, zahtjev broj 28963/10, presuda od 18. studenoga 2021.), ovaj sud smatra da je u skladu sa sadržajem konvencijskog i ustavnog prava tužitelja na pravičan postupak i u njemu sadržanog prava na pristup sudu, kao i prava na mirno uživanje imovine, uz rezultat cjelokupnog postupka i činjenicu da je tužitelj djelomično uspio u parnici, primjereno odrediti da svaka stranka snosi svoje troškove postupka zastupanja po odvjetnicima.

41. Međutim, u ovakvoj situaciji u kojoj je tuženik osporavao i osnovu i visinu tužbenog zahtjeva te je tužitelj djelomično uspio za zahtjevom radi isplate zbog čega je bilo potrebno provesti vještačenje za koje je tužitelj prethodno snosio troškove, tužitelju se takvi troškovi trebaju priznati u cijelosti (ovdje u iznosu od 600,00 eura), bez obzira na visinu dosuđenog iznosa. Navedeno pravno shvaćanje zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojim odlukama poslovni broj Rev 660/2021 od 14. rujna 2021. i Rev 291/2015- 2 od 2. listopada 2018.

40. Slijedom svega iznijetoga, odlučeno je kao u izreci.

U Opatiji 3. studenoga 2026.

Sutkinja:

Ana Župić

Uputa o pravnom lijeku
Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpravka iste. Žalba se podnosi sukladno odredbi članku 106.a stavak 5. ZPP-a. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:
1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088f-940ba**

Kontrolni broj: **0c69b-e09f8-015a1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.